

MINSVEPAREN

Midvintervattnets köld är hård,
fyrarna gnistra och glimma.
Alla sova i ensam put och fjord,
djupt under hundvaktstimma.
Vakten ber en stilla bön,
lanternan lyser röd och grön,
kajens lampa lyser vit på hytt-taken.
Endast M 20 vid piren är vaken.

M 20 står så grå vid havets dörr,
grå mot det blå driva,
längta, som många vintrar förr,
ut på havets skiva,
tittar mot skärgården, där grund och fyr
drar kring båten sitt äventyr,
grubblar, fast ej det lär båta,
över livets stora gåta;

Så har hon sett dem, kapten och son,
segla genom många leder
glada som barn; men varifrån
kommo deras seder?
Besättning följa på besättning snart,
blomstrade, åldrades och gick — men
vart?
Gåtan, som icke låter
gissa sig, kom så åter!

VO går till rundhus och nakterhus,
Känner på alla låsen,
bingar drömma vid månens ljus,
sommardrömmar i båsen.
Glömsk av storm och havets ström
M 20 vid kajen har en dröm,
vattnet hon lutar sig över,
fylls av sommarens manöver.

Tyst är fjärden och nejden all,
livet där ute är fruset,
blott från fjärran av strömmens fall,
höres sakta bruset.
M 20 lyssnar och halvt i dröm,
tycker sig höra tidens ström,
undrar, varthän skall den fara,
undrar, var källan må vara.

Midvintervattnets köld är hård,
fyrarna gnistra och glimma.
Alla sova i ensam put och fjord,
djupt under hundvaktstimma.
Vakten ber en stilla bön,
lanternan lyser röd och grön,
kajens lampa lyser vit på hytt-taken.
Endast M 20 vid piren är vaken!

*Minsveparen av Carl Anders Torelm, fritt
efter Tomten av Viktor Rydberg*